

מי ממונה אצלכם על המלחמה ביתושים?

מי שנלחם ביתושים, חייב לקבל לידי את האמצעי הטוב ביותר: "זבנג" של "שמון". היתרונות של "זבנג" עושים אותו לתכשיר הטוב ביותר למלחמה ביתושים.

"זבנג" מכיל 630 גרם ולא 630 סמ"ק כפי שמכילים אחרים.

הוא עשוי חומר פעיל בעל כושר מעולה להשמדת יתושים.

"זבנג" חסכוני בשימוש, מנוצל ממש עד לטיפה האחרונה ואינו משאיר כתמים.

מוצר מצוין של "שמון" כמובן.

אולם, אחדים מאיתנו, בגולה, אסירי תודה על דבר אחד, הוא הרצון העז שגילו הישראלים, מלכתחילה, להיות לא יהודים. בתחילה זה הטריד אחדים מאיתנו, כשהיינו מבקרים בישראל ושומעים צברים צעירים מתברברים: „אנחנו ישראלים, לא יהודים“, ו„שמו של אבי היה דויד פינר קלשטיין, יהודי, אבל שמי הוא דוב עבדת, ישראלי“.

כן, אנו אסירי-תודה, מפני שכאשר ראיינו לא-יהודי חובט באברי-המין של ערבי באלה, כשידור חי בצבע ברשת טיב"אס, הוקל לנו מאד. חשנו כלפיו כמו כלפי כל באצי גזעני, וידענו כי הוא ישראלי, לא יהודי. טוב לי כשאני עומד על קיברה של אמי, ואומר: „אל תדאגי אמא, הם אינם יהודים“.

באחד מספריו של אורי אבנרי, הוא ציטט את האימרה הנודעת: „עת לכל, וזמן לכל-הפך, עת לכל דבר תחת השמש“.

היתה עת לציונות. עתה הגיעה העת להיות יהודי.

הצלת חיי-ארם

תגובה לכתבת העולם הזה (2021), על הנעשה בבית-החולים רמב"ם בחיפה: בבית-החולים רמב"ם עושה הצוות הר-פואי ימים כלילות להצלת חיי-ארם. כימי עט שלא ניתן להילחם בכוחה של המילה הכתובה לענות אמיתות, ולצייר בצבעים שחורים את עבודת-הקודש שעושות האחריות יומיים ושעה-שעה.

אינני רואה טעם להיכנס לפירטי הכתי

רבורה גנני-אלער
לא רואה טעם

בה, ולהכחישה שורה-שורה, אס-כי זה ניתן להיעשות.

מישרד-הבריאות עומד מאחורי הצוות הרפואי בבית-החולים רמב"ם. העושה עבוי דתו בנאמנות ובמסירות.

רבורה גנני-אלער, דוברת מישרד-הבריאות, ירושלים ● חבל שהקוראת גנני אינה רואה טעם להיכנס לפירטי הכתבת.

האפנינג תזית-רבותי

ביום השישי 23.4.76 התקיימה בכיכר אתרים בתל-אביב, פעולה ראשונה — מעין „האפנינג“ — בחסות עיריית תל-אביב (העולם הזה 2017).

השחקן הידוע יאיר „קויה“ רובין נטל את המיקרופון, ואילתר מיספר שירים אשר כללו, בין השאר, פנינים כמו „לזיין את השבת“, „לנפס (מלשון חשיש, נפס' בלע"ז) את השבת“, וכו'. הרמקולים בעלי העוצמה העבירו את בשורת-שבת זו של עיריית תל-אביב לכל השכנים בסביבה, גם אלה שאינם בטוחים כי זוהי תרבות. אני מציע, איפוא, להעמיד את „קויה“ כמועמד לפרס-ישראל עבור המישחק ה טוב ביותר, שהרי כל המרבה לעבור על הטעם הטוב — הרי זה משובח.

לעצם העניין היה האפנינג זה מגוחך ואוילי. לעיתים נדמה היה כי ראש-העיר ומזכיר-לישכתו, שלבשו בגדים זהים ל-חלוטין, היו מופע מושגי של אחד מ-פירחיה-אמנים ששרצו בסביבה.

סמו ברלין, תל-אביב